

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Pe pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 105.

V Ljubljani, v sredo 8. maja 1889.

Letnik XVII.

Prihodnji deželni zbor.

S cesarskim patentom z dne 19. aprila je bilo šestletno zasedanje kranjskega deželnega zbora zaključeno, in nove volitve so razpisane, in sicer, kakor že znano, za volitev poslancev iz kmečkih občin na 4. dan julija, za volitev poslancev iz mest, trgov, trgove in obrtniške zbornice ljubljanske na 8. dan julija, za volitev poslancev veleposestva na 12. dan julija.

Zadovoljni moremo zreti na minolo dōbo, v kateri so domači sinovi dežele ukrenili in sklenili mnogo koristnega in potrebnega. Ni je stroke zakonodajstva, da bi je ne sprejeli v spored svojega delovanja gledé povzdige dežele in blagra njenega prebivalstva.

Šolstvo, poljedelstvo, obrtništvo, industrija, trgovstvo: denarna neodvisnost dežele, človekoljubni, humanitarni zavodi, vsakovrstne preuredbe; vse to se pojavlja kot plodonosna posledica zaključene šestletne dōbe našega deželnega zbora, akoravno razmere niso bile posebno ugodne. Umevna je torej želja vsakega rodoljuba, da prihodnji deželni zbor nadaljuje in gradi na tem, kar je dobrega in koristnega.

Velik in važen je delokrog, ki preostaja bodočemu deželnemu zboru. Mnogo je gradiva, lepi načrti, katere so poslanci pričeli in bodo morali v prihodnjem zasedanju izvršiti. Dolenjska železnica, osuševanje ljubljanskega barja, deželna bolnišnica, vrejenje Save in drugih vodā, pogozdovanje Krasa, deželno gledišče, zavod za gluhonemē in slepce, zaklad gledé zavarovanja malih obrtnikov in delavcev, ki je načelno že zagotovljen, važne šolske premembe, zboljšanje učiteljskih plač, cesta čez Bogenšperk, katere izvršitev se je zopet zakasnil vsled formalnih vzrokov, i. t. d., vse to bode naloga in skrb prihodnjemu deželnemu zboru. Poleg tega pa bodo prišle gotovo na vrsto tudi nove predloge, nova vprašanja, katera bode moral zbor rešiti. Ker pa davkoplačevalci že pešajo

pod ogromnimi bremenami davkov, skrbeti bodo morali zastopniki naroda, da deželi odpró nove vire dohodkov, varčno gospodarijo z deželnim premoženjem in tako najdejo sredstva, da znižajo deželne naklade.

Poročali smo, da je imel klub narodnih poslancev dne 29. aprila sejo, katere se je vdeležilo šestnajst poslancev. Sklenili so, da izberó izvrševalni odsek sedmerih udov, ki naj dela potrebne priprave, poišče mnenje zaupnih množ po deželi itd. Ko bode izvrševalni odbor zbral glasove gledé kandidatov, pomnožil se bode odbor z veljavnimi, zaupnimi možmi v centralni volilni odbor, ki bode končno določeval o kandidatih, strogo držeč se načela, da proglasi one, katere si izberó volilci. Ko bi se v kakem volilnem okraju ne moglo zanesljivo določiti, kateri kandidat ima večino volilcev na svoji strani, odločili bodo volilci na volišči.

Prevelike je važnosti, kako bode sestavljen prihodnji deželni zbor, kajti v mnogem oziru ni še zagotovljeno naše stališče. Domorodna dolžnost je torej vsacega deželana, da oddā svoj glas po svojem prepričanju za kandidata, ki bode kot poslanec delal le na korist svojih volilcev in prospeh domovine naše.

Kdo je stvaritelj prihodnjega deželnega zbora, koga v prvi vrsti zadeva odgovornost, da se volitve izvrše, kakor to zahteva korist celote? To je narod sam, to so volilci brez razločka. V rokah volilcev je pred vsem osoda dežele, blagor naroda. Ti naj sedaj uvažujejo deželne razmere, tehtajo kandidate gledé značajnosti, sposobnosti in prave ljubezni do naroda, ki tiči v bedi in revščini, ter glasujejo za može, katerih rodoljubje in katoliško prepričanje je nemajano, ki so ali hočejo posvetiti svoje moči nesebično lepi naši domovini ter skupno in složno delati v prid naroda.

Nesloga, prepir, cepljenje slabih naših moči ali celó boj zoper lastno kri bilo bi na škodo nam vsem, političnim našim nasprotnikom pa v veselje.

V vsaki občini naj bi se zbrali, to je naš svēt, veljavni in zaupni možje vseh stanov, ter se stvarno in mirno pogovorili o svojem kandidatu. Osebo nasprotje naj ne odločuje, marveč prava načela, ki so bila in morajo biti vodilo političnemu delovanju za narod slovenski. Ko se možje dogovoré o svojih kandidatih, katerim brez osebnih namenov z lahko vestjo dadó svoje glasove, naznanijo naj s podpisimi imena tukajšnjemu izvrševalnemu odseku. Le tako se morejo volitve prosto izvršiti, ter poslanci v resnici zastopati želje in zahteve svojih volilcev. Geslo naše pa budi: „vse za vero, dom, cesarja!“

Volilci po deželi, v trgih in mestih naj uvažujejo te besede in jasno pokažejo svoje prepričanje, kakor to zahteva čast dežele, korist naroda. Dal Bog, da bi se v tem smislu izvršilo!

Govor državnega poslanca Kluna v državno-zborski seji dné 30. marca t. l.

(Dalje.)

Kar se tiče šole v Krivi Vrbi, predlagal je ordinarijat, naj šolski nadzornik skupno z ordinarijatom nadzoruje to šolo, da se bo mogel deželni šolski svēt prepričati o neresničnosti svojih očitanj. Tudi je ugovarjal, da so se v tem poročilu navedle šole, ki niti niso v celovski dekaniji.

Tudi veroučiteljem se je kmalu ponudila priložnost, da so javno protestovali zoper te napade. V 9. seji koroškega deželnega zbora dné 21. sept. 1888 se je razpravljalo o deželnem šolskem zakladu, in pri tej priložnosti je poslanec Einspieler zagovarjal versko šolo in slovenski učni jezik v slovenskih krajih.

Za njim je vstal poslanec dr. Ubl ter je ljuto napadal veroučitelje slovenske narodnosti, in sicer prav takó, kakor poprej deželni šolski svēt, kar je pa lahko umevno, ker je dr. Ubl ob enem deželni odbornik in kot tak član deželnega šolskega sveta in ker je pri sejah deželnega šolskega sveta slišal in zapisal ta očitanja. Tudi je dr. Ubl slovenskim katehetom predbacival, da popolnoma ali vsaj deloma zanemarljajo v šolah veronauk, ter je skoraj

LISTEK.

Zavetišče.

(Zgodovinska povest. Češki spisal Al. Dostál, prevedel —r—.)

I.

Belkasti oblaki so rudeli na zahodu v solnčni svetlobi. Proti jeseni poklada se solnce zgodaj v škrlatne blazine. Tudi ni več tako vroče, žarki se nekako na pošev dotikajo zemlje. Kakor starček, kateremu je glava zbelela, zgublja ves junaški ogenj. Goste dobrave in sivi gozdi so metali dolge sence. V dolini in po bregu donel je glas jasnih zvončkov, katere je živina na vratu nosila, da jih pastirjem volkovi ne razkropijo in ne požrejo.

Okoli in okoli je vse mirno in tiho. Na zahodnem Češkem so takrat prevladali gosti, sēmtertje nepredirljivi gozdi, kamor do tedaj človeška noga še ni bila stopila, in kjer se je divja zver prosto razvijala. Črni, temni gozdi so šumeli včasih pregrozno okoli trdnjav in gradov na strmih bregovih, gričih in nepristopnih hribih. Le tu pa tam je majhna vasica ali mlin nad hudournikom, ali samota v sredi male trate. Samo ob rekah in redkih

deželnih potih so sela pogostnejša, mesta večja in lepša.

Venci visokih gorā in temnih gozdov so bili nekđaj češki deželi nedobitna ograja.

Pri globokem gozdu je stala vasica z redkimi hišami, in še te so bile raztresene po dolini, grivi, ob potoku, kakor si je ta ali oni gospodar sezidal stanovanje poleg svojega polja. Le kapelica v sredi nizkega gozda in zvonček na rogovilastem stebru bila sta nekako središče vseh hiš in koč, v katerih so rodbine po postavi starašinstva stanovale. Blizu gozda stalo je največje poslopje in je bilo kakor majhen gradič od vseh strani utrjeno in z mnogimi nasipi obdano. Za veliko Nekrasovo rodbino ni zadostovala velika podolgasta soba, tri pokolenja so mirno stanovala jedno poleg drugega, in zato je starašina — glava rodu — poleg postavil za sina in vnuka poslopje tako, da je bilo v sredi dvorišče skupno vsem, h kateremu so bila okna vseh treh sob obrnjena.

Najstarejši Nekrasa je do tedaj imel v rokah žezlo vlade v hiši. Bil je že belolas starček, a še zmirač čvrst, srčen. Njegov sin kot mlada vejica in vnuk — je bil najživejša mladika. Starček je že sicer malo delal, pa vendar je gospodaril kot naj-

starejši s celim imetjem, in rod mu je moral biti do najmlajšega pravnuka pokoren. Delo je bilo vsem skupno, miza skupna, pokora neomejena.

Táko je bilo nekđaj na Češkem gospodarstvo vseh rodov. Razvoj rodov je bil omejen, gospōda ni dopustila seliti se z mesta na mesto. Ni čuda, da je torej Pavel, Nekrasov sorodnik, zapustil dom in se podal k vojakom, pa ne samo na jedno leto, marveč na celo življenje. Ker je bil ognjen mladenič in nagle jeze, bil bi nerad ubogal starejšega brata, ki je postal po pravu starašinstva glava rodbine, in večkrat bi bilo prišlo do prepira in razpora pod rojstveno streho.

Pavel Nekrasa se je klatil po dvorih čeških vladik, opravljajoč službo oprode. Domā ga niso mnogo pogrešali. Rodbine so se množile, poslopja rastla. Spomladi si je že vnuk gospodarjev pripeljal v novo sobo nevesto iz sosednje hiše. A starček je še zmeraj kot repa, zdrav in čil. Iz gozdov je vél zdrav in svež zrak, ljudje so učakali redno sto let. Nekrasa bi štel lahko veliko več, ko bi le znal šteti čez petdeset naprej. Meril je svojo starost po visokih topolih, ki jih je bil nasadil pred vežo, da bi strelo vlekli ná-se ter varovali poslopje.

„Zeló ste me prehiteli. Vi kvišku, jaz proti

po besedah ponavljal ono, kar sem poprej prečital, vsled česar tega ne navajam še enkrat. Rekel je tudi med drugim, da se niti ne bojé ti katehetje nalagáti svoje višje pastirje.

Ti neosnovani napadi poslančevi zoper čast in izvrševanje dolžnostij katoliških dušnih pastirjev so vihar opravičene razburjenosti vzbudili, in z vseh strani so se pisala dr. Ublu odprta pisma ter v konservativnem „Kärntner Volksblatt“ št. 41 in 42 objavila; uvod tem pismom slóve:

„K šolski razpravi v koroškem deželnem zboru, oziroma k govoru gospoda doktorja Ubla so nam dosedaj došli nastopni popravki. Kažejo nam, kako napačno je bil častiti gospod vsaj na nekaterih krajih podučen in kakó se — gotovo od nepoklicane strani — za zaprtimi vratmi c. kr. deželnega šolskega sveta razpravlja marsikaj, kar se takoj pokaže kot napačno obdolževanje, kakor hitro stopi v javnost.“

Prvo pismo je ono župnika šmihelskega, ki pravi, da tam ni Premru, marveč pisavec dr. Sommer župnik, in da veronauka ni učil kapelan, marveč on sam, in sicer redno, kar je tudi potrdilo šolsko vodstvo v Šmihelu nad Pliberkom. Župnik doktor Sommer potem sklepa svojo izjavo nastopno:

„Iz povedanega sledi, da ste bili, gosp. doktor, tolmač obrekovalca-poroča. Očitati ste meni in mojemu kapelanu, gospodu Premru-tu, popolno zane-marjanje v enej najvažnejših strok naših poklicnih dolžnostih, in sicer v pričo cele dežele in daleč čez deželne meje. Kot mož časti bodele vedeli, kaj morate prostovoljno storiti, tem bolj, ker mi Vaša poslaniška neodgovornost onemogočuje zadoščenje s pomočjo sodišča.“

V istem smislu in še mnogo ostreje so ostali gospodje protestovali zoper ta očitania. Da ne postanem preobširen, prezrl bodem posamezne ugovore ter le še opomnil, da posebno odločno zoper to protestuje tudi še župnik dholski, ki pravi v svojem ugovoru, da se ni zamudila ali prikrajšala nobena verska ura, razven če so nujni drugi duhovniški opravki zadrževali strogo izpolnjenje šolske ure. Konečno dobro pravi: „Če je pa, kakor se tukaj godi, kjer je najmanj 90 odstotkov slovenskih otrok, nemški poduk uveden že pri šest- in sedemletnih otrocih in je celó dvojezični abecednik strogo prepovedan, kakó je tu mogoč vspešen poduk, ki vodi do vzgoje in npravnosti?“

Ravno tako odločno ugovarja župnik Andrej Wieser iz Grabštajna, ki pravi:

„Dolžan sem sam sebi, svoji župnijski občini in nasproti svojim predstojnikom tirjati, da se uradno preišče Vaše nesramno sumničenje gledé mojega katehetskega delovanja in jasno dožene res-nica, ker mi brani Vaša poslaniška neodgovornost, da bi svoji časti zadobil zadoščenja po sodnijskem potu. Ako mi javnega obrekovalnega očitania ne preključete do konca tega meseca tudi javno, prosil bodem prečastito knezoškofijstvo sklicevaje se na Vašo zatožbo zoper mene, da se prične zoper mene obdolženca disciplinarna preiskava in odpošlje v Grabštajn komisija, sestavljena iz zastopnikov knezoškofijskega ordinarijata in članov c. kr. deželnega šolskega sveta, da se dožene resnica. Izid in razsodbo te komisije z mirno vestjo pričakujem.“

tlom. Pa še marsikaterega mladeniča bi pretekel in pri zadnji viteški igri sem štiridesetletniku izbil kopje iz roke.“

Na večer vrnil so se vsi udje rodbine z njiv, vrta in gozdov domov. Široka vrata niso utegnili vrteti se v tečajih. Dolgi, v kratki in malo čedni obleki je prignal govedo in drobnico. Na dvorišči je počil z bičem in ni se več brigal za živino. Vsedel se je pod lipo ter je izrezljal neki okrasek na držaju.

Za njim se je pripeljal starejši sin z rovnico, s katero je zemljo rahljaj. Pitan vol korakal je pred njim, noseč na hrbtu debel jarem. Joza je veselo poživžgaval neko mladeniško pesem.

Pustivši vola v hlev, šel je Joza k lipi, kjer je pastir, najmlajši sin mladega Nekrase, na trati sključen sedel.

„Kaj pa počneš, Luboš?“

Deček je obrnil na brata modro oko in je pokazal namesto odgovora dovršen držaj, ljubko se smehljajoč, tako, da se je njegov polni obraz razširil.

„Lepa kača. Le predolga in preslaba je,“ hvalil je Joza, obračaje novi bič na vse strani.

Pastir je bil pohvale jako vesel in v izgovor

Pričakoval bi človek, da se bo dr. Ubl potegnil za resnico svojih trditvev, da bo privolil v zahtevano preiskavo in nastopil sodnijski pot zoper one vero-učitelje, ki so mu očitali javno mnogokrat z žaljivimi besedami neresnico in nesramno sumničenje. Toda tega ni storil, ker je z ozirom na odločne izjave veroučiteljev spoznal, da mu ne bo mogoče dokazati resnice. Mož-poštenjak pa tudi ni dal veroučiteljem zahtevanega zadoščenja, marveč se mu je dobro zdelo umakniti se za vrata deželnega odbora. Razsodbo o verojetnosti dr. Ubla morem tedaj vsakemu izmed Vas prepustiti.

Po vsej pravici tedaj „Kärntner Volksblatt“ pravi, ko je objavil vsa ta odprta pisma do dr. Ubla ter ga pozval, naj dokaže svoje trditve: „Tako je prav! Katoliške duhovnike je nazivljaj s ‚trdovratnimi bojnimi peteliní‘, ‚rušitelji miru‘, ‚surovimi kovači‘, ‚glumači‘, ‚sleparji‘, ‚trdosrčnimi barantači‘, ‚ledenimi srei‘ itd.

Toda vse to se lahko še prenaša proti temu, kar se sedaj kaže, kar se je moglo slutiti, da, moralo misliti: Vse je zapisano in zaznamovano, kar-koli je katero uho slišalo o duhovnikih gledé in zaradi šole — tiho toda razjedajoč in pekoč tudi še takó voljnega in potrpežljivega duhovnika. In kar je tukaj zapisano, ostane in veljá, ne da bi ponujalo le količkaj prilike v zagovarjanje.

„Nabral sem si“, pravi gospod dr. Ubl, „tekem sej deželnega odbora, čegar član sem, opazke gledé slovenskih in nemških katehetov, ki kažejo, kakó temeljito ti gospodje podučnjejo krščanski nauk.“ In s temi opazkami je gospod dr. Ubl napadal, pri tem pa ni pomislil, da je marsikatera morebiti že ovržena, marsikatera skoraj smešna, da bi se bila lahko marsikatera ovrгла, ko bi se bilo o njej slutilo.

In če si moramo sedaj misliti, da se take opazke opirajo na izjave, katerih niti niso izustili nadzorniki ali učitelji, marveč popolnoma drugačni ljudje, zaklicati moramo brez vsakega pomisleka: Duhovništvo je na Koroškem že več let sistematično in prekanjeno izročeno vohunstvu in ovađustvu vsakega kateregakoli tujca! Komurkoli se zljubi, udrihati smé po duhovnikih. Strupen mož, razjarjena žena, razkačen učitelj, kakov gospod nadzornik, ki hoče najti le učiteljsvo ‚korektno‘ in vedno le ‚korektno‘, čeravno se čuje mej narodom mrmanje — vse more reči in udrihati ter potem zmago-slavno naglašati: ‚Nabral sem si opazke‘...

In kaj je potem, če se gospodom v deželnem šolskem svetu vsiljujejo neresnice ali vsaj napačnosti, ker se popolnoma enostranski vrše preiskave? — Povedati hočemo, kaj je to: Sistematično hujskanje duhovniškega in učiteljskega stanú, javnosti škodljiv vohunski sistem, ki je bolj nevaren deželnemu miru, kakor vse drugo, merjenje z dvojno mero, ostrup-ljevanje narodnega duha, zloraba c. kr. oblastnije s strani neke gotove stranke, ki igra državo v državi, najizdatnejši vir verskega in narodnega nemira na Koroškem.“

Gospóda moja! V napominanih poročilih dekanij se je tudi omenjalo, da so učitelji, ki pre-povedujejo slovenskim otrokom govoriti mej seboj slovenski. To navadno nasprotniki imenujejo čisto iznajdba in sumničenje.

očitane napake je rekel: „Hotel sem celi držaj s kačo oviti, zato sem naredil več vijakov.“

Pozornost obeh je bila obrnena na novega prišleca na dvorišče. Bil je mladi gospodar. Vrnil se je z lova. Dva lovska psa podila sta se pred njim in v trenutku sta preletela celo dvorišče in razkropila vse kokoši, pure in purane; lesketajo-čega se petelina sta zapodila na kol, h kateremu privezujejo konje. Pastir in vratar sta hitro šla k očetu. Srčen mož v trdi, močni obleki in suknji, podšiti z lisičjo kožo, z vidrovko na glavi in v visokih lovskih škornjih. Na širokih plečih mu je visel lok poleg drugega samostrela, napetega s tenko tetivo. Za pasom visela sta tul in širok lovski nož z blišče-čim se držajem. Tudi lovske trobente ni manjkalo.

Toda Nekrasova sinova se nista zmenila nič za očetovo opravo, čeprav jima je bila sicer skrivna in jedina želja; oči obeh so se koj vprle na plen, ki ga je nesel oče na hrbtu privezanega za pas. Nekoliko ptičev zibalo se je z dolgouhimi zajci in mlado srno.

„Danes bi bil lahko dobil volka, ko bi se bil podal v nevarnost. Proti nam gredó, in kmalu bomo katerega videli. Zima jih bo k hišam pri-gnala.“

(Dalje sledi.)

Koroški deželni šolski svet pa se sklicuje na te tožbe ter jih ne tají, marveč jim skuša le ost vzeti.

V dopisu deželnega šolskega sveta z dné 30. oktobra 1888, št. 1230, se pravi o šoli v Tinjah (čita): „Sumnja o posrednji prepovedi, da ne smejo otroci mej seboj slovenski govoriti, se opira na izrek, kateri je nepremišljeno izustil neki pred šestimi leti tukaj nastavljeni v resnici netakten podučitelj.“

Priznava se tedaj, da se je to zgodilo, ter se ne graja, ker je prepovedano, marveč le, ker je ne-taktno in nepremišljeno. Ko bi bil pa učitelj takten in premišljen, bi morda ne bil tega grajal deželni šolski svet.

O tožbi veroučitelja na Bistrici in v Svečah pravi nota deželnega šolskega sveta z dné 11. no-vembra, št. 1167, (čita): „To je menda pomota; učitelji so rekli, da so pač izpodbujali otroke, naj v občevanji govoré nemški, na misel pa jim ni prišlo, da bi prepovedali rabo slovenskega jezika.“

Ali je bilo izpodbujanje učiteljev res takó ne-dolžno, kakor se tukaj opisuje, prepuščam razsodbi slavne gospóde.

(Konec sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 8. maja.

Notranje dežele.

Dne 5. t. m. je bilo, kakor znano, zadnje skupno ministersko posvetovanje, o ka-terem se poroča: Ko sta došla isti dan zjutraj ogerska ministra na Dunaj, sešla se je skupna mi-nisterska konferenca, katere so se poleg treh skupnih ministrov vdeležili tudi oba ministerska predsednika in finančna ministra. Ob 11. uri se je pod pred-sedstvom ministra Kálnokyja pričela seja ter so se v njej rešile vse točke, ki se bodo predložile dele-gacijam. Neposredno potem se je pod cesarjevim vodstvom vršil ministerski svet, pri katerem so se konečno dognala vsa prejšnja posvetovanja. Gledé delegacij se je sklenilo, da se bodo sklicale takoj po končanem parlamentarnih razpravah na Dunaji in v Budimpešti, skoraj gotovo takoj po Binkošti.

Predčera je ogerski državni zbor po-trdil vse dostavne predloge zgornje zbornice k po-stavi, ki določuje in dovoljuje število vojaških no-vincev, potem je pa nadaljeval glavno proračunsko razpravo. Pri tem so vladno politiko pobijali poslanci Eötvös, Szederkenyi, Petrich in Szentkirályi. Včera je se nadaljevala glavna razprava.

Vnanje države.

Papež Leon XIII. je o. Agostina sprejel v avdijenci, predno je slednji zapustil Rim. Kako postopajo nasprotniki katoliške Cerkve zoper vse, kar je ž njo v zvezi, kaže nam to, da so italijanski libe-ralni listi v prekrasni družbi z dunajsko „N. F. P.“ razširjali napačna poročila o pridigah. o. Agostina, ob enem pa o njegovi osebi same škandalne do-godbe, na katerih ni niti pičice resnice. O. Agostino je zaradi tega pred svojim odhodom poslal listom „Fanfulla“, „Osservatore Romano“ in „Voce della Verità“ pismo, v katerem protestuje zoper napačna poročila o njegovih pridigah. „Na raznih zgodbicah“ — nadaljuje slavní pridigar — „ki so razširjene o mojem življenju, ni mi dosti ležeče, Bog sam nas bo sodil in vredni smo le toliko, kolikor v očeh božjih.“

Neki belgrajski dopis v „Pol. Corr.“ opisuje položaj srbskega prebivalstva v Stari Srbiji vsled neprestanih nasilnostij s strani Arnavtov kot nezno-sen, ker se tukaj ne gre za posamezne roparske napade, marveč za sistematične napade celih vasij in pokrajin. Zaradi tega tudi turške oblastnije na-sproti temu počenjanju ničesa ne zmorejo. Mnogo družine zapuščajo svoje domovje. V mnogih vaséh, katerih prebivalstvo je bilo pred kratkim še popol-noma srbsko, je sedaj komaj deset krščanskih hiš. To velja posebno gledé okrožja Tatove, kjer Arnavtje poleg tega tudi še desetino pobirajo od Srbov.

Nemška vlada je redarstvenega nadzornika Wohlgemutha pozvala v Berlin, da ga zasliši. Ka-kor trdi „Nordd. Allg. Ztg.“, priznava sedaj švi-carska vlada, da so Wohlgemuthu nemški socialisti v Bazelju s pomočjo somišljenika Lutza nastavili past. Pred vsem pa je po mnenju tega lista do-gnano, da so Wohlgemutha zgrabili nekaj minut po njegovem prihodu, zaradi česar ni mogel nič kaznjivega učiniti, vzlic temu pa je bil devet dni zaprt jednako navadnemu hudodelniku. Postopanju zoper Wohlgemutha manjka vsaka pravna podlaga ter nasprotuje mejnarodnemu občevanju in običajem mej prijateljskimi sosedí.

Da bi ne bilo treba sopraznovati stoletnice francoske revolucije, zapustili so vsi zastopniki raznih držav poprej Pariz. Francozje so jim to hudo zamerili, posebno pa angleškemu veleposlaniku, od katerega so najmanj pričakovali kaj takega. „Nation“ pravi razdražen, da se tudi Franciji odslej ni treba ozirati na ostalo Evropo, ter dostavlja: „Mogoče bodo že spomladí 1890 v Evropi vlade, ki bodo ob-žalovale, da so razžalile miroljubno in delavno Fran-cijo; to razžaljenje bo maščevala z orožjem v roki

Francija revolucije! To je pač dosti čudno vabilo k mirovni svečanosti. — Predvčeraj objavljena uradna nota pravi: Predsednik republike je povodom napada na njegovo osebo dobil tisoče brzojavk, katerim posamezno odgovarjati je popolnoma nemogoče. Zaradi tega s tem razpisom javno izreka vsem in vsakemu pristržno zahvalo.

Mejnarodno zborovanje v Bernu za **vrvnanje delavskega varstva** se ne bo vršilo pred polletjem. Dan konference bo zavezni svet švicarski določil še le tedaj, ko bodo došli odgovori od vseh vlad.

Zadnje pismo **rumunskega** kralja Catargiu je poseben vihar mej kolektivisti vzbudilo. Posebno jih je v oči zbodel stavek: „Vi ste bili pred 23 leti, ko sem zasedel prestol, na čelu ministerskemu совету, isto tako pa ste tudi danes na krmilu vlade pri prihodu prestolonaslednikom, katerega je z odprtimi rokami sprejela dežela.“

Iz **Zanzibara** se poroča: Osemdeset za Wissmann-ovo ekspedicijo določenih Zulu-zamorcev pod poveljništvom poročnika Ramsay-a je došlo iz Kapa. Pričakuje se, da bodo kmalu izbruhnile razprtije mej Nemci in Buširijem, katerega vojna je pa majhna in mu v taboru manjka živeža in streljiva. Zadnji misijonar, katerega je vjel Buširi, došel je v Zanzibar.

Izvirni dopisi.

S Krasa, 6. maja. Kras, kako lepo je to ime! Kako lepa mora biti dežela, kateri so dali to ime! In vendar, če se pelješ skozi Kras po železnici, vidiš tako malo krasote, da se ti zdi, ime je le ironija na kraj. Pa vendar ni tako, ampak resnično ima Kras svoje krasote, ki pa niso poleg železne ceste; omenim samo kraj, kateri imenujejo kraški raj, to je Tomaj. Poleg raja ima pa tudi kraj, ki se sme imenovati biser Krasa, in to je Lipica, ki nam dejanjsko kaže, kakšen bi bil lahko ves Kras, ako bi ga ne bila ogulila do golih kosti sebična beneška roka. Včeraj, prvo majnikovo nedeljo, priromalo je izvanredno veliko ljudi v Lipico, eni so jih cenili na 7000, da so se vdeležili prelepe slovesnosti postavljenja lurske Matere božje v živo steno, izdolbeno votlino, ne daleč od lipiške cerkve. Ljudje, prihajajoči iz tržaške okolice, z Brega, Krasa, Berkinov, ki doma nimajo priložnosti gledati obširnih zelenih gajev, ne dihati gozdnega zraka, čudeči se pomladansko prenovljeni natori, rekli so: Oj, to je ves drugi svet! Tukaj vidiš zelene livade, posejane s pisanimi cveticami, tam temnozeleni borovi gozd, drugje visoke hraste, ki so ravno odprli novo perje, še vse mehko in nežno. Od vseh strani oglašajo se gozdni pevci, in najglasneje mej njimi mojster pevcev, slavec. Ni čuda, da človek trpin pozabi svoje prozajiske misli in skrbi, da se čuti poživljenega, premlajenega. Zapel bi, ako bi imel pevsko žilo. Vsem ljudem brala se je na obrazu neka posebna neopisljiva zadovoljnost in tiha sreča, ki je dosegla svoj vrhunec, ko so po sv. maši prinesli iz cerkve ljubo podobo še ljubše lurske Matere božje. Vse ljudstvo razvrstilo se je v dolgo procesijo; najprej verniki, za temi enajst duhovnikov, na čelu jim prečast. gosp. kanonik Fr. Čebular, družice Marijine, nedolžne deklice, belo oblečene, z modrimi pasovi in vrtnicami v razpletelih laseh, slednjič mila podoba Matere božje in okoli nje uradniki in služabniki lipiški. Potoma prepevale so se péte litanijske Matere božje, dokler niso postavili podobe na odločeni prostor. In kakšen prizor je tukaj! V sredi majhna dolinica, kakor kotel, vsa zravnan in z belim peskom posuta, obsenčena od velikih dreves, ki rastoči v dnu doline visoko povzdigujejo svoje vrhe, kakor da bi zvedavo pogledovali, kakšen je neki svet onkraj gričev. V dolinico vodi široka steza od severne strani in okoli doline vzdiguje se svet v prikaznih tako različnih, kakor jih le narava sama izmisliti more. Tu z mahom zarasle sive skale, okoli bohata gozdna zelenjad, tam grmičji manji in večji, tu zopet visoka drevesa, vse više in više kakor rimski amfiteater, in sredi med tem zelenjem vse polno ljudstva okoli in okoli. Vseh oči obrnene so proti votlini, izdolbeni visoko gori v živo steno, kamor vodijo iz doline kamenite stopnjice, okoli doline pa steza z belim peskom posuta.

Po končanih litaniyah stopi na pripravljen govorniški prostor kraj votline, iz katere je že zrla podoba brezmadežnega Spočetja, govornik visokočast. gosp. Edvard Legat in v dolgem, ganljivem govoru poveljuje čast Marijino, priporočuje njene čednosti in slednjič nji v varstvo izroča sv. katoliško cerkev, našo cesarsko hišo in slovenski narod. Vse je mirno, vse je tiho in pazi na govornikove besede, le v zelenem vrhu drevesa nad govornikovo

glavo drobi slavec svoj napev, kakor bi hotel reči: ako angelj časti Mater božjo z „Ave Maria, gratia plena“, in pobožni ljud s „Češčena si Marija“, tudi jaz ne zaostanem, častim jo, kakor me je Bog naučil.

Po pridigi se je blagoslovila lurska Mati božja, koji na čast so bazoviški pevci pod vodstvom gosp. učitelja zapeli izborni kantato, in z zahvalno pesmijo končala se je prelepa slovesnost Materi božji na čast in vsem pričujočim gotovo na dušno korist, ker so vse okoliščine take bile, da so navdihovale sveta čutila in dušo iz materijalnega sveta povzdigujele v nebeške višave.

Zaslugo za to nepričakovano lepo slovesnost (menda je bila prva v naši škofiji) ima visokočast. g. Edvard Legat, lipiški duhovni pastir, ki jo je omislil, vodil in z božjo pomočjo srečno dovršil. Resnično, le poveljujmo in častimo Mater božjo z detinsko vdanim in čistim srcem in prepričani bodimo, da bo tudi nam pokazala svoj mili obraz, dasiravno ne na tem svetu, kakor Brnardki v Lurdu, pa še toliko lepšega v oni deželi, kjer je večna spomlad, večna mladost, večni maj!

Z Notranjskega, dne 7. maja. (Sadjarstvo.) Novo življenje se vzbuja v naravi; pomlad je tu. Dozdaj nam je navadno april s svojim dežjem nagajal, letos je tudi majnik tak nagajivec. Delo je vsled tega na polji zaostalo.

Sadno drevje ne kaže, da bi posebno cvetelo.

Čudna prikazen se vidi letos po vrtilih, da je na drevji izvanredno veliko gosenic. Kdor jih ni obral in pokončal dozdej, temu se bodo kmalu razlezle po vejah in mrčes bo naredil silno škodo. Prav bi bilo, ko bi se šolarji opomnili pri tej priliki, da naj pokončujejo to golazen pri demačih vrtilih in naj nikar ne preganjajo ptičkov, ki so sadnemu drevju tolikanj koristni.

Neki vrl učitelj ima navado, da vsako leto poprosi pri krajnem šolskem svetu, naj mu dajo nekaj novcev, ali pa kupijo pisank, ali pa več škatulj peres — in vse to ima potem za darilo učencem, ki mu donšajo v šolo škodljivih kebrov ali metuljev. Pri-povedoval je sam, da se je na ta način z malim denarjem ugonobilo silne množine tega mrčesa. Otrokom je to v spodbudo in v nauk tudi za poznejši čas, da kot gospodarji ne zanemarjajo vrtov svojih.

Isti učitelj stori pa tudi v drugem oziru veliko za povzdigo sadjarstva.

Šolskih vrtov še vedno po mnogih občinah pogrešamo. Tu pa tam so sicer, ali tako majhni, ali pa tudi tako revno obdelovani, da se posebne koristi od njih še ni nadejati. Različni so vzroki, da ta stvar ne more vspevati: krive so tega ali občine, ki nočejo pomagati z denarjem, ali pa morda učitelji sami, ki nimajo do sadjarstva veselja.

V kraji torej, kjer ta učitelj službuje, tudi še ni šolskega vrta, pa to ni njegova krivda, resno si prizadeva, da se šolski vrt napravi. Pa kako si zdaj pomaga? Na jesen je dal na zidu pri farni cerkvi oklicati: „Gospodarji, nasadite divjakov po vrtilih, spomladi bodem prišel cepit!“ In sam — na svoje troške — je preskrbel cepičev. Sprva se ljudje za to niso ravno posebno zmenili, ali naposled jim je bilo všeč, ko so videli, da ima gospod učitelj toliko veselja de sadnega drevja. Vsak mu je rad povrnil troške, dasiravno ni nikdar zahteval, bodisi z denarjem, bodisi s čim drugim. In tega učitelja ima vse rado, vse ga spoštuje. Po vrtilih pa lepo rasto mlada drevesca, da je kar veselje. Gospodarji so se začeli sami zanimati za sadjarstvo, in to je največ; brez tega zanimanja pa tudi šolski vrtovi ne bodo Bog vé kako — pomagali.

Dnevne novice.

(Gospod deželni predsednik baron Winkler) odpeljal se je včeraj z brzovlakom na Dunaj.

(Odbor dramatičnega društva) se je v ponedeljek sestavil: Predsednik: dr. Tavčar; njegov namestnik: dr. vitez Bleiweis-Trsteniški; tajnik: A. Trstenjak.

(Okrajna bolniška blagajnica) je ustanovljena v Kranji. V odbor so izvoljeni gg.: Fr. Dolenc, Tomaž Pavšler, Josip Kovač, Henrik Candolini, Anton Umek, Fr. Simnič, Ivan Lampe, Mat. Hribar in L. Neumayer, vsi iz Kranja; v nadzorstvo gg.: Fr. Omerza, G. Fuchs, K. Engelman, P. Likozar, Ig. Nagel in J. Salberger. V razsojevalni odsek so izvoljeni gg.: J. Zalokar, J. Krenner, J. Likozar, J. Majdič

in Anton Lindtner. Načelnik je gosp. Fran Dolenc, namestnik gosp. Henrik Candolini.

(Okrajna bolniška blagajna v Celji) velja za okraj Celje, Vranska in Gornjigrad. Kakor „Wacht“ piše, se je onidan ustanovila rečena blagajnica. V načelništvu delodajalce zastopajo gospodje: G. Stiger, J. Lenko, F. Sonnenberg; delavce pa v odboru gg.: Franc Korošec, prednjar v kositrarnici tik Celja; Josip Krelj, natakar v Celji; Anton Kuder, usnjarski pomočnik v Žaleu; Martin Goršek, nadsukač v Libojah; Jakob Marocutti, pekovski pomočnik v Žaleu; Ludovik Baum, mizarski pomočnik v Celji. V pazniški odbor bili so izbrani za gospodarje gg.: Franc Pacchiaffo in Peter Majdič, za delavce pa gg.: Alojzij Tičar, Franc Vesenjaj, Lovro Koklič, vsi v kositrarnici, Franc Koren, usnjarski pomočnik v Celji. Za razsodnike gg.: Anton Sabljic, knjigovodja v Celji; Rudolf Kloiber, kletar v Celji; Ant. Walter, plinar v Celji, potem Gustav Schmidl in Miha Altziebler v Celji. Načelnikom je soglasno izvoljen g. Gustav Stiger, namestnikom pa g. Franc Korošec.

(Izredna pisanka.) Farna cerkev pri Sv. Andreju v Gozdu (Göss) na Štajerskem je od sv. Očeta Leona XIII. dobila v dar monstranco, ki je bila izložena na razstavi vatikanskej; knezoškof graški so jo blagoslovili in na veliko soboto odposlali na določeno mesto.

(Službo drugega zdravnika) v bolnišnici v Brežicah je deželni odbor štajerski ustanovil z letno plačo 400 gld. Službo je dobil g. dr. Keppa.

(Okrajnih doklad) po 30% smeta pobirati Slovenjabinstrica in Vranska.

(V Stranica blizo Konjic) bodo letos slavili stoletnico obstanka tamošnje fare. Ob enem bo čast. g. Vrlič lahko praznoval štiridesetletnico svoje duhovniške službe in dvajsetletnico župnikovanja v imenovanem kraju.

(Ogenj.) V ponedeljek pred poludnem je v Dobu pogorela neki posestnici hiša s hlevom in jedna svinja. Gospodinja pa se je po rokah in nogah hudo opekla. Zažgal je otrok.

(Podporno društvo za vzbolele duhovnike) razpošilja izvestje za dvanajsto društveno leto. Ker je naš list priobčil izvirno poročilo ob obnem zborovanju v Gorici dne 26. marca, vsled tega, da znanih zadev ne ponavljamo, sedaj povzamemo samo to, da je leta 1876 društvo ustanovil prelat Filip, c. kr. dvorni kapelan, in da je dozdej društvene dobrote uživalo 264 duhovnikov in 5 klerikov. Minolo zimo je v obeh društvenih hišah, v Gorici in v Meranu, zdravja iskalo 34 duhovnikov, med njimi 4 s Kranjskega in po 1 s Koroškega in Štajerskega. Lani je društvu pristopilo 36 dosmrtnih, 219 letnih udov, in 16 dobrotnikov. Skupno število društvenikov je 237 ustanovnikov, 960 dosmrtnih članov, 1621 letoikov, 498 dobrotnikov. Letos dne 15. julija bodo otvorili novo društveno poslopje v Iki tik Opatije; za to hišo je neimenovan dobrotnik priložil 20.000 gld.; prostora bo za 15 oseb. Zdravstvena doba traja v Meranu od 15. septembra do 31. maja, v Gorici od 15. oktobra do 15. maja, v Iki pa skoz celo leto. Ako preostaja prostora, morejo tudi nečlani dobiti proti plačilu bivališče po društvenih hišah, udje ga dobé brezplačno.

(Za živinorejce.) V ponedeljek dne 20. t. m. ob 9. uri bode c. kr. kmetijska družba prodala v Kranji na javni dražbi štiri bike belanskega plemena.

(Sokolski izlet na Dobrovo) je zaradi obnega zbora kupčijskega bolniškega društva prestavljen na 19. dan maja.

(Prvi občni zbor kamniške podružnice družbe sv. Cirila in Metoda) vršil se bode v nedeljo dne 12. t. m. ob 5. uri popoldne v dvorani kamniške čitalnice. Začasni odbor vabi tem potom še enkrat vse zavedne narodnjake iz Kamnika in okolice, da pristopijo tej prevažni družbi in da delujejo v njen prosep, vsak v svojem krogu nabirajoč jej novih udov. Komur je mar za vero in narodnost, ta se ne more odtegovati družbi, koje edini namen je braniti te dve najdražji svetinji slovenskega naroda.

(Pevsko društvo „Lira“ v Kamniku) priredi dne 19. maja v Kranji na vrtu g. Petra Mayerja na korist slovenskih velikošolcev s svojim mešanim zborom koncert, na kateri slavno občinstvo opozarja odbor. Natančnejši vspered slédi. Nadejati se je ne samo iz Kamnika in Kranja, ampak tudi iz sosednih krajev obilne vdeležbe.

(Poljedelska razstava na Dunaji.) Odbor nam je poslal naslednje naznanilo: Za poljedelsko razstavo v prihodnjem letu se je ustanovil glavni odbor

in 32 posebnih odsekov, da bodo potrebno pre-
skrbeli. Posebno ogerski poljedelci so zelo marljivi,
da bi pokazali, kaj rodi domača zemlja. Naznanila
že sedaj sprejema glavni odbor (Dunaj I., Herren-
gasse 13). Veliko zanimanje je v krogih izdlova-
teljev strojev, ki bodo razstavili mnogo novih iz-
najdb.

(Tretja avstrijska karavana) v sv. deželo
vrnila se je dne 2. maja v Trst. Vsi so zdravi in
veseli, ker so videli mnogo znamenitosti in srečno
prišli v domovino. Četrta karavana bo šla z
Dunaja v pričetku decembra. Vpeljan bo tudi
III. razred, da se bodo mogli potovanja vdeležiti
tudi manj premožni. Karavana bo šla skozi Carji-
grad in obiskala le Jeruzalem z okolico. Naznanila
sprejema Leon Woerl, Dunaj, I., Spiegelgasse 12.

Raznoterosti.

— Odvetniki na Češkem. Na Češkem je
742 odvetnikov; od teh je 328 Čehov, 188 Nemcev
in 226 židov. V Pragi je 68 Čehov, 41 Nemcev,
98 židovskih odvetnikov. Na Češkem je okoli
100.000 židov.

— Na Eiffelovem stolpu je pariški „Fi-
garo“ najel v drugem nadstropju, 115 m. 73 cm.
visoko od tal, del prostora, ter si na njem vredil
tiskarno, v kateri ima prostora 12 stavev, stroj
„Maronini“ s plinovim motorjem, trije delavci za
klišee, korektor in nekateri vredniki. Tiskal se bo
tukaj „Figaro de la Tour Eiffel“. Vsak obiskovalec
stolpa bo mogel dobiti iztis tega časopisa s posebno
tiskano notico, da je gospod J., gospa ali gospodi-
čina N. obiskala ta in ta dan Eiffelov stolp.

— Vezuv zopet silno deluje. Žrelni stolpič se
je sesul ter se vlija lava do znožja velikega čunja na
severo-zapadni strani.

— Rusko pravosodje. Trije peterburški
poštni uradniki so dlje časa izneverjali denar. Pred
sodiščem se jim je krivda dokazala, a je tudi niso
tajili. Porotniki so jih enoglasno — oprostili, in
sicer zaradi tega, ker so imeli premajhne plače in
so bili tedaj v sili.

— Najlepša napitnica. Pri nekem obedu,
ki se je priredil na čast pisatelju veselih iger,
dvignil je neki gost svoj kozarec ter slavljencu
napil z navdušenimi besedami: „Bog poživi pisatelja!
Živi naj toliko let, kolikor so stari njegovi — do-
vtipi!“

— Lahko umevno. A.: „Sosed, svetujte mi,
kaj naj storim. Pred tremi leti že sem posodil krč-
marju Pančarju 1000 gld., a kadar ga tirjam, se
dela, kakor da bi ne čul ničesa.“ — Sosed: „Kaj
se pa čudite? Pančar v resnici ne sliši, ker tiči čez
ušesa v dolgovi.“

Telegrami.

Dunaj, 7. maja. Princesinja Gizela bo
danes zvečer odpotovala v Monakovo. Truplo
nadvojvode Rajnerja Salvatorja bo semkaj v
sredo po noči došlo ter se naravnost v kapu-
cinsko rakev preneslo, kjer se bo še enkrat
blagoslovilo.

Monakovo, 8. maja. Princ Leopold in
princesinja Gizela sta se zjutraj povrnila.

Gelsenkirchen, 8. maja. Strajk se je raz-
širil na bohumerski in deloma na esenski
okraj. Blizo v tridesetih skupnih rudnikih
se je ustavilo delo. Razven tega je v mno-
gih fužinah ponehalo delo zaradi pomanjkanja
premoga, vsled česar se je jako pomnožilo
število delavcev, ki nimajo zaslužka. Zjutraj
je nadaljnih osem vojaških oddelkov odpoto-
valo. Tukaj je popoln mir.

Bruselj, 8. maja. Kakor se govori, na-
merava belgijski kralj v septembru evropske
sile povabiti h konferenci, da se spopolnijo
določbe berlinske pogodbe o Kongu.

Peterburg, 7. maja. Minister Tolstoj je
danes zvečer umrl.

Pariz, 7. maja. Število razstavnih obisko-
valcev se ceni na 200.000 oseb. Prepetila
se ni nobena nesreča. Vspeli slavnosti je popoln.

London, 8. maja. Spodnja zbornica je
z 277 proti 136 glasovom v drugem čitanju
potrdila postavbo o pomnoženju mornarice.

Umrli so:

V bolnišnici:

5. maja. Jakob Pogačar, tesar, 40 let, jetika.
6. maja. Neža Trelec, delavka, 37 let, jetika.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	732.5	12.6	sl. zap.	dež	1.10
7. u. pop.	732.4	20.6	"	oblačno	dež
9. u. zveč.	734.0	13.6	"	"	"
Srednja temperatura 15.6°, in 3.2° nad normalom.					

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

8. maja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 55 kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ 16% „	85 „ 75 „
5% avstr. zlata renta, davka prosta	110 „ 10 „
Papirna renta, davka prosta	100 „ 85 „
Akcijske avstr.-ogerske banke	903 „ — „
Kreditne akcije	298 „ 50 „
London	118 „ 90 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 44 „
Cesarski cekini	5 „ 64 „
Nemške marke	58 „ 07 1/2 „

Silna prošnja!

Ker sem zavoljo očesne bolezni in drugih nesreč prišel
popolnoma na kant, prosim uljudno vsaj tiste p. n. naročnike,
ki so mi za

„Brenceljina“ in prejete knjige dolžni 1535 gl.,
da bi mi plačali, naznanila so že dobili. Ostalih 1500 gld.,
kar so mi jih odnesli v Olimp, pozabim.

Prosim, da bi dotičniki te silne prošnje ne prezrli
v Ljubljani, 8. maja 1889.

Jakob Alčšovec.

(7)

Najvspešnejša

čistilna mineralna voda

Franc Josipova grenčica,

priporočena od I. zdravniških velja-
kov zaradi gotovega in pri tem la-
godnega vspeha, ne neprijetnega
okusa in tudi pri trajajoči rabi brez
slabih nasledkov. Majhen popitek.

Zaloga pri Mihaelu Kastnerju in
Petru Lassniku v Ljubljani.

Ravnateljstvo v Budimpešti.

Tuji.

6. maja.

Pri **Maticu**: Rimer, trgo-
vec, z Dunaja. — Weiss, Jakob
in Ignacij Honig, potovalci, z
Dunaja. — Neuman, tehnik, z
Dunaja. — Katscher, tovarnar, z
Dunaja. — Volčič, sodnijskega
pristava sin, iz Laz. — Podboj
iz Ribnice. — Zaechnig, živi-
nozdravnik, iz Pulja. — Alojzij
Šubič, slikar, iz Bavorskega.
— Tomšič, tajnik, z Doberniča.
— Jovanović, z rodbino, inženir,
iz Beleggrada.

Pri **Stonu**: Fischer, trgo-
vec, z Ogerskega. — Fürber
in Schenker, z Dunaja. — Sitter,
sodnijski pristav, iz Črnomlja.
— Defranceschi, trgovec, iz Aj-
dovičine. — Pollak, iz Belega-
grada. — Kaindl in Jellenz iz
Celja.

Diseldorfske oljate
barve v tubah.

Akvarelne barve
moke in suhe.

ADOLF HAUPTMANN,

prva kranjska tovarna

oljnatih barv, firneža in laka

Ljubljani.

Pisarna in zaloga: Šolski drevored 6 (semenišno poslopje).

Filijala: Slonove ulice 10-12

priporoča slikarjem, dijakom, stavbenim in pohištvenim mi-
zarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu svoje priznane izvrstne

izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilnike zastoj in franko.

Oljate barve v ploševinastih pušicah le najboljše vrste, posebno
pripravne za razprodajalce, po znižanih cenah; v dežah od 25 klgr.
naprej primerno ceneje.

Perstene, mineralne
in kemične barve.

Kupovalcem večjih množin
prednostne cene.

Vse vrste slikarskih in
likarskih čopičev in
slikarske patrone.

Specialiteta: Ultramarinmodra in
zelena barva.

Deller-jev

Edina zaloga in prodaja za
vso Kranjsko pri

J. LININGER-ju

v Ljubljani, Rimska cesta 9.

radgonski

(24—15)

Najboljša namizna okrep- čujoča pijača.

Zanesljivo zdravilno sredstvo
proti kataru v dihalniku, pre-
hlajenju želodca, zlati žili, pro-
tinu in glavobolu vsled pre-
hlajenja (trganju).

najčistejši alkalični

Ne zamenjati z radensko
kisló vodo.

kislec (kislá voda).